

www.dereta.rs

Biblioteka
IN

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
Claudine Dumont
ANABIOSE

Canada Council Conseil des arts
for the Arts du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council for the Arts, which last year invested \$153 million to bring the arts to Canadians throughout the country. Nous remercions le Conseil des arts du Canada de son soutien. L'an dernier, le Conseil a investi 153 millions de dollars pour mettre l'art dans la vie des Canadiennes et des Canadiens de tout le pays.

Copyright © 2013, Les Éditions XYZ inc.
Copyright © ovog izdanja Dereta

KLODIN DIMON

Anabioza

Prevod s francuskog
Slobodan Ivanović

Beograd
2016.
DERETA

*Don't it always seem to go
That you don't know what you've got
Till it's gone*

Joni Mitchell
Big Yellow Taxi

Gledam u ekran, ali nema zvuka. Radim to zbog svetlosti. Iluzije pokreta oko sebe. Bojim se mraka. To se dešava kada previše pijem. A pijem previše. Često. Već neko vreme čak i radnim danima, uveče. Više ne uspevam da zaspim bez toga. Bez toga više ne uspevam da zaboravim praznu kutiju – moj život. Malu kutiju. Praznu. Ne usuđujem se da više išta stavim u nju. Nije dovoljno čvrsta. Od krhkog je kartona. Raspada se na komadiće čim je neko previše pomeri. Prosto, tako je. Nisam dovoljno čvrsta za život. Za svoj život. Lutka od porculana. Krhka sam. To niko ne zna. I ne treba da zna. Krhkost je veoma opasna. Drugima ne treba mnogo da započnu da isprobavaju svoju sposobnost za nanošenje bola. Drugi. Ljudi. Poznati i nepoznati. Izbeći ih znači izbeći bol. To znači još i izbeći život.

Zaspala sam. Sanjala sam. San koji se često vraća. Stalno. Taj san. U liftu sam. Na kontrolnoj tabli je preko sto spratova. Malih crnih brojeva u malim osvetljenim krugovima. Želim da se spustim. Ne volim liftove. U mojim snovima oni nikada ne idu tamo gde hoću. Nikada se ne zaustave na spratu koji sam izabrala. Kada pritisnem dugme kako bih otišla u prizemlje, mehanizam popusti. Lift počinje da pada. Mehanizam popusti i lift pada. Unutra sam. Zaglavljena. Padam.

Znam da ću se srušiti. Budim se tik pre nego što ću se srušiti. San koji često sanjam. Otvorila sam oči u krevetu i mrak je bio na nekoliko koraka od mene. Tu, da sruši ono što je od mene ostalo. Što me okružuje. Ponekad. Kada ne gledam. To je samo osećaj. Znam to. Ne silazim sa uma. Znam da prepoznam uticaj alkohola. Ali taj osećaj je tako ubedljiv da se ponekad zapitam da li je to stvarnost, a da je osećaj, ono čemu nedostaje realizma, ono ostalo, ono što pokušava da se predstavi kao moj život.

TV se nalazi u podnožju mog kreveta. To je jedan veliki krevet. Sa puno jastuka. Da bi se zavarala praznina. Ali više neću moći da zaspim. Još jedna noć u mojoj alkoholnoj izmaglici.

Spavala sam dva sata. To i nije tako loše. Ne radim sutra. Ne želim da mislim na sutra. Previše je slobodnog prostora koji treba ispuniti kada ne radim. Previše vremena koje treba utrošiti. Želim da pijem. Da povećam izmaglicu. Da izmaglicom prekrijem svoje telesne funkcije. Da prestanem da mislim. Flaša mi je prazna. Tako je i bolje. Ne, nije bolje. Nema ničeg boljeg. Ne u mom životu. Ne već dugo vremena. Nema boljeg. Samo određeni kontinuitet.

Iz hodnika dopire neki zvuk. Na trenutak zatvaram oči. Ne uspevam. Alkohol u telu mi ometa nagone. Od toga mi je muka. Otvaram oči. Dve osobe nalaze se u polumraku moje sobe. Po jedna sa svake strane kreveta. Izvan svetlosti TV-a. Obučene u crno. Zamaskirane u crno. Da li to sanjam? Tip sa moje desne strane. Mrmlja nešto u zgلوب svoje ruke? Kao u filmovima. Jesam li ja u filmu? Daje znak drugom tipu. Tip sa moje leve strane naginje se ka meni. Mora da spavam. Hvata me za ruku. Nanosi mi bol. Podiže me na noge. Jednim pokretom. Mislim da nešto govori. Ne slušam

ga. Nikada zaista ne slušam. Ustala sam. Prebrzo. Svet se zavrteo. Tip me je zgrabio za članke i pritisnuo ih uz moja leđa. Neudobno mi je. Pokušavam da se oslobodim. Ne trudim se previše. Sanjam. Čvrsto me drži. Previše čvrsto. Zbog toga sve postaje stvarno. Bol. Nikada ne sanjarim o fizičkom bolu. Zadovoljavam se mentalnom torturom. To mi je dovoljno. A tamo bol seva u mojim člancima. Penje se uz moje ruke. Razbistrava izmaglicu u mojoj glavi. Razbija je u paramparčad. Staklenu izmaglicu čija su parčad uronjena u alkohol. Ne sanjam. Dva tipa su u mojoj sobi. Obučeni su u crno. Maskirani. Naoružani. Tip iza mene me i dalje drži za članke. Više ne osećam svoje ruke, više ne osećam svoje noge. Zidovi će se obrušiti na mene. Osećam kako mi iz želuca nadolazi tečnost, gorka, i ponovo je gutam. Jako. Mučnina. U mom stomaku rađa se urlik. Ne nalazi put do mojih usana. Malopre mi je tip gurnuo maramicu u usta. Ne mogu da vrištim. Ne uspevam da dišem. Miris hemije. Pokušavam da se pomerim. Noge su mi od betona. Ne uspevam da se pomerim. Pokušavam da dišem. Ne uspevam ni to. Više ne osećam svoje telo. Moje srce. Prebrzo, preglasno kuca. Svet obavija mrak. A potom ništa više.

Čuje se zvuk motora. Ne. To nije motor. Vibracija. Pokušavam da otvorim oči. Ne uspevam. Pokušavam da se pomerim, ni to ne uspevam. Zavezana sam. Čujem nešto drugo. Neko disanje. Ne. Neki zvižduk. Ne. Neko uzdiše. Jesam li to ja? Ne. Dolazi izdaleka. Ja. Ja ne znam više. Teško mi je da se koncentrišem. Boli me glava. Ne mogu da se pomerim. Moje ruke. Moje noge. Imobilisane. Nešto hladno izvilo se nadamnom, obavija mi butine, stomak, penje se, penje, došlo je do mog vrata, do mog nosa, ušlo je u moju glavu. Hladnoća, mrak, a potom ništa više.

Bela svetlost eksplodira. U mojoj glavi. Bol. Jednim skokom ustajem uz jauk. Otvaram oči. Gubim ravnotežu. Nalazim se u praznoj sobi. Nema prozora. Žedna sam. Uz noge mi se nalazi dušek. Na golom podu. Sivom. Nema ničeg više. Vrta mi se u glavi i ponovo padam na dušek. Ne znam gde se nalazim. Ne sećam se kako sam dospela ovde. U glavi mi urliče alarm, jak koliko i bol koji osećam. Nešto nije u redu. Pokušavam da se prisetim. Opažam vrata na kraju sobe. Izaći. Oprezno ustajem, pod je hladan. I čist. Vrta mi se u glavi, želudac želi da izbaci svoj sadržaj, ali zadržavam ga. Ponovo gutam. Zbog toga me peče grlo. Želim vode. Hodam ka vratima. Jedna noga, druga noga. Shvatam da sam bosa. Nosim belu majicu dugih rukava i tamnožutu suknju koju sam juče navukla za posao. Juče. Jel' to bilo juče? Prespavala sam jednu noć? Prespavala? Ne. Ne baš. Pokušavam da se koncentrišem, ali misli ne žele da se uvuku u mašineriju mozga. Tamo je sve razbacano. Zaspala sam. Sinoć. Zapravo juče. Posle tekile. Kao i obično. Puno tekile. Kako bih zaboravila. Kao i obično. Zašto sam ovde? Još jedan korak. Jedna noga, druga noga. Žedna sam. Zid. Vrata. Pre nego što ću ih otvoriti, pritiskam čelo uz hladan metal. Čekam. Da mi se srce smiri. Da alarm u mojoj glavi prestane sa urlikanjem. Ali ništa ne prestaje. Dišem duboko. Oseća se blag miris sapuna. Deterdženta. Ne. Miriše na bolnicu. Sredstvo za dezinfekciju. Sranje. Lagano spuštam ruku na

kvaku, sasvim lagano, kao da će eksplodirati. Ne znam zašto. Možda zbog paklene buke u nekom prašnjavom kutku mog nagona za preživljavanje, ali sasvim lagano okrećem kvaku. Ne pomera se. Ni makac. Zaključana. Nisam iznenađena. Znala sam to. Očekivala sam to. Signal koji urliče u mojoj glavi uopšte ne dopire iz glave. Vrištim otkako sam ustala sa ovog jebenog dušeka, ne prestajem da vrištim i ne uspevam da uhvatim vazduh. Više ne uspevam ni da dišem. Znam to. Sećam se. Muškarci. U mojoj sobi. Grlo mi se steže tako jako da vrisak u njemu ostaje zaglavljen. Tišina. Iznenada. Napokon. Telo odgovara tako što se opušta. Malo. Tek toliko da bi pustilo vazduh u grlo, koje mi se svezalo u čvor. Prestajem da vrištim. Prisanjam uvo uz vrata. Ništa ne čujem. Odsustvo svakog zvuka toliko je sveobuhvatno da mi stvara pritisak u ušima. Doći će. Nepomična, slušam otkucaje sopstvenog srca. Prebrzo. Preglasno. Doći će da me ubiju. Umreću. Srce hoće da iskoči. Ne želim da umrem. Panična reakcija. Što se više koncentrišem na njegove otkucaje, to se ritam više ubrzava. Nema ničeg drugog na šta bih se koncentrisala. Brže, glasnije. Osećam trnce u vrhovima prstiju. Ruke mi postaju teže. Noge mi klecaju. Padam na kolena. Onesvestiću se. Crnilo nadolazi. NE! Želudac mi se grči. Onesvestiću se, povraćiću. Ne tim redosledom. Neću se onesvestiti. Ja. Želudac mi se nasilno podiže. Povraćam. Kroz usta, kroz nos. Peče. S naporom držim mrak na odstojanju. Drugi nalet mučnine. Imam utisak da izbacujem kiselinu. Ponovo. Ispuštam neljudski glas dok povraćam. Gorak znoj obliva mi telo. Osim mog znoja oseća se još nešto. Miris je oštar, iritirajući, gotovo hemijski. Oseća se strah. Strah od smrti. Povraćam. Ponovo. Stomak mi se cepa. Ponovo. Bol. Ponovo. Nema više ničeg što bih izbacila, ali i

dalje povraćam. Okružuje me lokva zelenkaste žuči. Miris je toliko snažan da mi štipa oči. Želudac mi se prevrće. Još jedan napor. Još jedan promukao vrisak. Loše mi je. Plašim se. Graške znoja iritiraju mi obraze. Još jedan napor. Pući će mi želudac, povraćaću krv. Još jedan napor, još jedan vrisak. Bol. Ispražnjena sam. Mrak.

Otvaram oči. Na dušeku sam. Neko me je preneo. Polako ustajem. Boli me želudac. Boli me grlo. Boli me nos. Boli me kada dišem. Glava mi podrhtava. Osećam bol koji neprestano odjekuje. Živa sam. Bol je uvek znak života. Pokraj vrata nema više ničega. Neko je počistio. Oseća se miris sredstva za dezinfekciju. Kosa mi je mokra. Odeća čista. Neko me je očistio. Žedna sam. Moram da razmislim. Da se koncentrišem. Teško je. Preko sveg bola. Preko straha. Dolazili su. Još me nisu ubili. Duboko dišem. Bole me rebra, izmučena naporom. Bolovi. Svuda. Evo ga. Jučerašnji bol je tu. Mora da sam spavala. Dugo. To ne znači spavati. To pre znači više ne biti tu. A oni su dolazili. I otišli. I nisu me dovršili. ONI. Žedna sam. Jako. Zbog žeđi osećam kao da mi je pesak u grlu. Gledam oko sebe. Soba je velika. Prazna. Nema ničeg osim betona. I plafonjere. I zaključanih vrata. Ustajem, podižem dušek. Beton. Sive boje. Posvuda. Hodam do vrata. Kucam tri puta.

– Ima li nekoga?

Glas mi je napukao. Hrapav.

– Molim vas, treba mi vode.

Šapućem. To je sve što mogu da učinim. Čekam. To je takođe sve što mogu da učinim. Ništa se ne pomera. Vraćam se do dušeka. Sedam. Ne razumem. Zašto baš ja? Nemam ništa što je vredno. Ne bavim se ničim važnim. Nisam dovoljno različita da bih nešto promenila. Ako sam niko i ništa, zašto

baš ja? Žedna sam. Plače mi se. Poslednji put sam plakala kad sam imala šest godina. Napravila sam neku glupost, više ni ne znam šta, i otac me je izudarao po dupetu. Prvi i poslednji put. Okrenuo me je i namestio na svoja kolena i udario šest puta. Preko pantalona. To me nije zbolelo. To me je ponizilo. Plakala sam od besa. Suze su imale ukus olova. Nikada posle toga nisam zaplakala. Sigurno neću zaplakati ni danas. Čak i da mi se plače. Čašu vode. Žedna sam. Ustajem. Prilazim zidu. Beton. Sive boje. Nema nikakvih neravnina. Samo siva površina. Ravna i jednaka. Obilazim sobu krećući se uz zidove. Nema ničega. Plače mi se, ali ne plačem. Grlo to ne bi izdržalo. Prilazim sredini sobe. Ispod plafonjere nalazi se odvod. Saginjem se kako bih pokušala da podignem metalni poklopac. Rupe su preuske da bih uvukla prste u njih. Ne uspevam. Vraćam se na dušek. Ne znam šta da radim. Žedna sam. Iscrpljena sam. Previše se plašim da bih bila u stanju da mislim. Previše da bi moja svest to mogla da pojmi. Znam da sam žedna. Pije mi se voda. Tekila, kako bih zaboravila. Pružam se i sklapam oči. Ruke mi se tresu.

Otvaram oči. Sanjala sam kako pijem vodu, kafu, sok, mleko, čaj. Pila sam tekilu, viski i pivo. Pila sam. Litre i litre. Nije mi bilo dovoljno. Nikad nije dovoljno. Ali nema vode. Nema tekile. Nema ničega. Osim sivog betona. I bele plafonjere. Usne su mi ispucale. Jezik mi je otekao. Još uvek sam žedna. Još uvek me boli glava. Znam da se strah nalazi posvuda. Iza mene. Sakriven. Ne tražim ga. Ne želim. Žedna sam. Žeđ mi ispunjava celo telo, celu glavu. Osećam se kao jesenji list. Suva, krhka. Lomljiva. Mrtva. Nisu se vraćali. I dalje sam živa. Nedirnuta. Zašto? Da bih umrla od žeđi?

– Zašto?

Zašto da ne? Glas mi se više i ne čuje. Ne probija se kroz debelu tišinu. Stomak mi je naduven. Nategnut. Moram da piškim. Jedna misao u ovoj pustinji. To me je probudilo. Šta da radim? Ako pišam pored vrata, da li će Oni doći da počiste? Kao što su i povračku. I moći ću da im zatražim vode. VODE. Čak i sasvim malo. Jedan gutljaj. Jednu kap. Ali šta ako Oni ne dođu? A ako Oni dođu? Plašim se. Previše se plašim. Psst. Pogled mi luta na trenutak. Ugledam odvod.

Približim mu se. I dalje me sve boli. Teško mi je da održim ravnotežu. Pišati u odvod. To se čini razumnim. Kao da ovde ima prostora za razum. Ovde. Sada. Prikivam pogled za rupice. Stomak me boli. Nagon za mokrenjem čini da gotovo zaboravim na žeđ. Zaboravim na bol. Pišati u rupu. Zaboraviti. Skidam gaćice. Suknju. Čučim. Pokušavam da piškim na

mali poklopac sa rupama. Sama sam. Ipak mi je nelagodno. Glupo je. Uspevam da se ne isprskam. Ne znam šta da radim nakon što sam završila. Nemam čime da se obrišem. Čekam. Glupo je. Čekam. Ustajem i navlačim gaćice. Ponovo oblačim i suknju. Ima praznog prostora. Moja suknja. Ima praznog prostora između pojasa i mog stomaka. Kao da sam izgubila težinu. Mislim da će pre biti da sam izgubila vodu koja mi se nalazila u telu. Želim da se okrenem ka dušeku. Dva koraka. Zavrtelo mi se glavi. Sedam na hladan beton. Ležem. Priljubljujem obraz uz pod. Previše sam žedna. Ne znam koliko sam ovde zatvorena. Više od jednog dana. Možda dva. Možda tri. Ako na to previše mislim, osećam kako srce počinje da mi lupa. Osećam kako se moj sopstveni strah materijalizuje. Nemam snage da mu se oduprem. Strah. Pokušavam da mislim na nešto drugo. Znam da telo može da izdrži tri dana bez vode. Ali povraćala sam. Tri dana bez vode. Tri dana. Moram da se koncentrišem. Tri dana. Tri dana. Da izbacim tu rečenicu koja zauzima sav prostor u mojoj glavi. Tri dana. Tri dana. TRI DANA. Ako zaspim, hoću li se probuditi? A ako se vrate dok budem spavala, hoću li se probuditi? Želim da živim. Želim li da živim? Želim da živim.

Ne spavam. Nisam se probudila. Budim se, ali nisam spavala. Žedna sam. Strah me je. Žedna sam. Nije to više žeđ. Žeđ je prošla. To je stanje u kom se nalazim. To je sve ono što jesam. Dehidrirana. Čujem neki zvuk. U tišini. U pustinji. Čujem neki zvuk. Želim da okrenem glavu, ali ne uspevam.

Misao. Uspevam da se koncentrišem. Da se probudim. Izadem iz izmaglice. Pređem nedokučivo. Da se uspenjem ka površini. Ka stvarnosti. Ka strahu. Ne želim. Žeđ. Nečeg je bilo. Nešto sam htela da uradim. Nekakav zvuk. Pridići se. Okrenuti glavu. Otvoriti oči. Otvoriti oči. Otvaram oči. Sanjam. Ne. Stvarnost. Preda mnom se nalazi čaša vode. Baš tu. Preda mnom. Na betonu. Voda. Čaša. Iluzija. Moram da se probudim. Ne. Moram da se koncentrišem. Podignem ruku. Vidim da li je čaša vode tu. Preda mnom. Prsti mi dolaze u kontakt sa čašom. Hladno. Vlažno. Obavijam prste oko čaše. Ona ne nestaje. Približavam joj se. Lagano. Privlačim je. Lagano. Malo podižem glavu. Ne podižem čašu. Strah me je da je ne ispustim. Da je ne prevrnem. Stavljam usne na rub čaše. Otpijam vodu. Lagano. Jedan sasvim mali gutljaj. Na mojim usnama. U mojim ustima. Gutam. Boli me. Imam osećaj kao da je voda isparila pre nego što mi je stigla do grla. Jel' to stvarno voda? Uzimam još. Gutam. I progutala sam je. Pravu vodu. Najbolju vodu koju sam ikada pila. Otpijam još. Hladnu. Nema nikakav ukus. Nikakav. Ni metala. Ni olova. Ni hlora. Vode. Hladne. Koja nema nikakav ukus. Koja ima ukus svega. Života. Odmaram glavu na trenutak. Samo na trenutak.

Pridižem se i otpijam pravi gutljaj. Mali. Strah me je da se ne ugušim. Strah me je da će nestati. Osećam kako mi se voda spušta do stomaka. Kako vlaži sve na svom putu. To je

neverovatan osećaj. Otpijam još jedan gutljaj. Vode. Blago. Zatvaram oči. Dve sekunde. Tri sekunde. Želim još. Otvaram oči. Još jedan gutljaj. Zatvaram oči. Na trenutak, zaboravljam gde se nalazim. Zaboravljam ko sam. Osećam samo ovo izuzetno zadovoljenje. Potpuno zadovoljenje. Voda. Otvaram oči. Čaša je gotovo prazna. A ako budem morala isto ovoliko da čekam do sledeće čaše? A ako ne bude sledećeg puta? Klečim. Vrti mi se u glavi. Čučim. Dišem. Oko mene je lagana izmaglica, ali okruženje ostaje nepromenjeno. Sivo, beton, dušek, plafonjera. Ništa se ne pomera. Gledam čašu sa vodom. Želja da popijem dva preostala gutljaja ispunjava sve. Moju logiku. Moje misli. Moje telo. Moje srce. Nikada ranije nisam čula svoje srce. Nije kucalo dovoljno glasno. To je zbog tišine. U tišini ima svoje mesto. Čujem ga. A ono je sačinjeno samo od otkucaja, ali kuca u ritmu ove želje koja urliče – dva gutljaja vode. Želim da pijem. Paralisana sam. Uspomenom od pre osam minuta. Stvarnošću u kojoj nije bilo vode. Stvarnošću u kojoj više neće biti vode. Ostajem tu, posmatram. Ne pomeram se. U glavi mi je tišina. Zaboraviti strah. Tišinu. I vodu.

Klodin Dimon
ANABIOZA

Za izdavača
Dijana Dereta

Izvršni urednik
Anja Marković

Lektura
Iskra Vuksanović

Korektura
Aleksandra Šašović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-079-4

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2016.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.133.1-31

ДИМОН, Клодин

Anabioza / Klodin Dimon ; prevod s francuskog Slobodan
Ivanović. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2016 (Beograd :
Dereta). – 156 str. ; 20 cm. – (Biblioteka In / [Dereta])

Prevod dela: Anabiose / Claudine Dumont. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-079-4

COBISS.SR-ID 224969484